

CICLE DE TERROR

La cua serpenteja i és a punt de donar la volta al xamfrà. "Perdoni'm", diu una senyora que s'hi afegeix. "Qui és l'últim?"

-No ho sé pas -li respon una dama de la tercera edat-. N'hi ha uns quants que fan el viu i proven de filtrar-se. ¿Veu aquella parella de joves? Figura que festegen i que no estan per a res, però des que són aquí han avançat sis llocs de la cua per les vores... Arribaran a la taquilla com aquell qui no vol la cosa i ja ens hauran amagat l'ou.

-Però l'última de planta és vostè? -inquireix la nou vinguda.

-Si vol que li sigui franca, fluctuo. I com que estic malament dels nervis, d'aquí a no res tindrè un atac dels meus i ja veurem què passa. Si em vol creure a mi, no es posi darrera meu.

La senyora que acaba d'arribar es queda una mica travada i té aquell desconcert tan femení que consisteix en obrir el moneder i fer veure que hi busca alguna cosa.. Al final, diu:

-Algú de vostès em faria el favor de dir-me qui és l'últim legal?

-Tots -li respon un dels arrengherats-. Si continuem així, no crec pas que n'entrin gaires més. Segons l'horari, la pel·lícula ja fa deu minuts que ha començat...

-Així potser no val la pena d'esperar-se!

-Depèn dels gustos. El final és estremidor.

-Que l'ha vista, vostè?

NNo.

-I doncs?

-Me l'ha recomanada un nebot meu que és una mica tòtil, però en qüestions de cinema hi toca. M'ha explicat l'argument fil per randa. Miri, va així...

I es posa a explicar-li la trama, amb tota mena de detalls, fins i tot pel que fa a la qualitat de la fotografia. Mentrestant, la cua va avançant a petits saltets, entre menudes picabaralles. El narrador no s'immuta i va prosseguint:

.2.

-Tothom es pensa que el dolent és el marit. I no, no s'ho cregui pas! L'assassí és el metge, que té fama de bona persona i és educadíssim. Ah! I l'ajuda la cunyada de la víctima, que es passa tota la pel·lícula fent cara de santeta, fins que, en la darrera escena, es destapa. Vaig llegir que l'han proposada per a l'"Oscar" al millor paper secundari, en la branca de dones. I el nen que hi surt és genial. Ho sap tot des del primer moment i ho explica a tothom, però ningú no se'l creu, perquè poc després de néixer sofri un atac de meningitis i la família es pensa que no va quedar bé, que és una mica retardat. La policia també comparteix aquesta opinió i se'l treu del damunt cada vegada que el nen s'hi acosta. El bo del cas és que el públic tampoc no li dóna crèdit. És la gràcia de l'argument: des dels primers moments de projecció (i per boca de la criatura) s'anuncia qui és el malvat, els seus motius delictuosos, com s'ho ha fet i quins còmplices ha tingut. Però res, l'espectador vinga picar obsessionat per la cara del marit, que és un alcohòlic anònim, un fracassat, un inútil. A més, el balda allò de la pòlissa d'assegurança al seu favor, que el compromet molt...

En aquest instant del relat, el narrador rep una empenta i s'interromp. La senyora ho aprofita per preguntar-li:

-Però com va això que m'ha dit del final estremidor?

-Sí, miri: el metge s'adona que el nen és perillós i decideix eliminar-lo. L'acorralla a la bodega de la mansió i el persegueix amb un ganivet de cuina. El nen l'esquiva, corre, s'amaga entre pres tatges plens d'ampolles i sota fileres de botes, però es té la sensació que no se n'escaparà pas... En aquest punt, ve l'escena magistral. Hi ha una successió d'imatges sobreposades. La cara del nen, estès a terra, amb els ulls esbatanats pel terror. Tot seguit, un primer pla amb el braç del metge alçat i empunyant el ganivet. Descarrega el cop. Pausa. Imatge següent: es veu el sòl de la bodega i un rajolí de líquid vermellós que es va escampant fins a formar xipoll. Se sent un crit esgarriós. Però no és la veu del nen, sinó la veu del metge, que coincideix (els sons també se sobreposen) amb l'estrèpit d'un dispar d'arma de foc. Noves seqüències en ràpida successió, un lleuger retrocés en el temps: es veu que en el precís

.3.

moment d'anar a rebre la punxada del ganivet, el nen desvia de bur-sada el braç del metge i l'eina forada una bôta de vi negre, que és el que causa la taca vermella que s'ha vist abans. Canvi. Contra-llum de l'entrada de la bodega, amb la cunyada dreta al llindar. Té un revòlver a la mà dreta, que encara fumeja després d'abatre el metge. "Per aquí no hi podia passar", diu la cunyada. "M'estimo més el nen que les teves baixes passions." La policia i una part de la família entren just per fer-se càrrec del darrer sospir de l'assassí, alhora que la cunyada gira l'arma contra el seu pit i es suïcida sense més preàmbuls. Tots abracen el nen i li diuen que mai més no posaran els seus gambals en entredit...

-I ara! -exclama la senyora-. Una amiga meva m'havia dit que feien una pel.lícula d'amor. No és el cine Paradís, "això"?

-Sí, senyora. Però ja fa molts anys que no toca temes amorosos. L'han prientada malament...

Per fi, la senyora arriba a la taquilla, en un estat de gran vacil.lació.

-Ja fa estona que han començat, oi? -pregunta a la taquille-ra.

-Sí.

-I en casos com aquest, no fan una rebaixa?

-No. Encara que vostè no hi fos, la pel.lícula ha començat a l'hora en punt -li respon agressivament la taquillera.

-Ai, doncs dispensi'm. Ho tenia entès d'una altra manera.

I la senyora se'n va, com si estés picada amb l'empresa. Pe-rò, en el fons, se sent satisfeta per haver trobat una sortida ai-rosa.